

Guapo's weblog (met onregelmatige avonturen van onze galgo esagnol)

Hoe het allemaal begon

Ik ben best wel een mooie jongen, en daarom heeft ik Guapo. Ik ben in januari 2007 met Erik meegekomen naar Zweden. Erik is mijn baasje, best wel een toffe gast eigenlijk. Loes is mijn andere baas, maar deze noemt zichzelf Louise in Zweden. De Zweden kunnen Loes niet goed uitspreken. Geeft helemaal niets, zo'n naamsverandering. Zelf heette ik voor kort Dino, maar in Zweden hebben ze me Guapo genoemd. Vind ik zelf een mooie naam. Veel maakt het allemaal niet uit, ik luister naar geen van beide namen.

Ik ben geboren in Spanje, en daar behandelen ze honden als ik niet zo goed. Toen ik gevonden werd had ik overal zweren en had ik een doorgegroeiide grashalm in mijn poot. Ook mijn rechteroog was nogal beschadigd. Ik kon er nauwelijks iets mee zien. Ze hebben me toen meegenomen, van Greyhound rescue of zo iets. Eigenlijk ben ik helemaal geen greyhound, maar een Galgo Espagnol, maar ik was toch wel blij dat ze me vonden. Ik werd goed verzorgd, de dierenarts is er ook bij geweest, en toen ik weer een beetje opgeknapt was, ging ik in een busje richting Nederland. Daar heb ik een paar maanden bij Ineke gezeten. Dit was leuk, Ineke had een paar katten en een paar Whippets. Whippets zijn wat kleiner dan ik. Een was best wel oud, maar toch was het heel gezellig.

Erik en Loes hadden mij gezien bij Greyhound rescue, en toen Erik langs kwam waren we meteen grote vrienden. Erik wilde graag dat ik meeding, we hebben er een poot op geschud. Toen moest er nog van alles geregeld worden, bloed afnemen bij de dierenarts, papieren in orde maken. Het was maar goed dat Erik een wat langere periode in Nederland was, want voordat alles rond was. Uiteindelijk had ik de juiste aantekening in mijn paspoort en konden we op reis. Erik reed, dat leek ons het beste. Eerst nog een nachtje in Barneveld, bij de ouders van Erik. De volgende ochtend vroeg op weg naar Kiel, in Duitsland. We waren hier wel heel erg op tijd, dus zijn we de stad maar gaan verkennen. Erik moest ook nog wat boodschappen hebben, dat hebben we eerst maar geregeld. Het was koud, maar best wel mooi weer. Maar ja, ik moest best wel naar de wc en waar moet je dat doen. Het bleek al snel dat Erik het niet goed vond als ik dat midden in de stad deed. Dus naar een park in de buurt. Een hele opluchting. Aan het einde van de middag op naar een hele grote boot. Weer even in de auto, en toen reden we er zo in. Ik had wat moeite met de trappen, maar we kwamen wel boven. We hadden een speciale hut aan de achterkant van het schip, met een kleine zandbak waar ik wat kon doen. Geen punt, ik vond dit niet zo erg. We zijn ook nog naar boven geweest, goh, wat een hoogte. Net zo hoog als de kerktorens in Kiel. Daarna de zee op, richting Zweden. Het was al donker toen we in Kiel wegvoeren, dus we zijn al snel teruggegaan naar de kamer. Erik had allerlei lekkere dingen bij zich, voor hemzelf en voor mij. Helemaal niet beroerd dus om te varen. Voor het slapen nog even plassen. Gelukkig maar, want zo'n grote blaas heb ik niet.

Na een wat onrustige nacht zijn we aan de overkant aangekomen, in Göteborg. We konden zo doorrijden, lekker gemakkelijk. Was het in Kiel al koud, in Zweden kunnen ze er helemaal wat van. Kom je net vanuit Spanje, van het ene uiterste in het andere. Erik kende de weg, dus ik hoefde helemaal niet op te letten. Af en toe wat naar buiten kijken, of ik een eland zag of zo iets. Niets hoor, dus maar wat slaap inhalen van de boottocht. Vlak bij Karlstad kreeg ik toch weer wat druk op de blaas, gelukkig stopten we en kon ik een stukje lopen. Daarna het laatste stukje, langs Karlstad via Molkom naar Uddeholm.

Iemand moet ze daar verteld hebben dat ik er aan kwam, want ze wisten het allemaal. Een warm welkom in het koude Zweden. Een voorzichtige ontmoeting met twee andere honden, Leslie en Chaya. Leslie is wat ouder, wel erg aardig, maar ze kan af en toe wat mopperen. Chaya is een lekker ding, maar die moet nog niet zoveel van me hebben.

De andere mensen daar: Tim en Ben, de koks, PG de restaurant manager, Jonathan en Stijn, werken in het restaurant, Ruud die iets doet met economie en af en toe is Roxy er, die is heel erg lief. Inge, de schoonmaakster is er ook en verder is Torbjorn er ook vaak. Inge verwent ons vaak, Torbjorn is een vriendelijke gast. En er zijn nog twee jongens die maar een paar weken blijven. Ze zijn druk bezig om alle kamers af te lopen en alles te controleren. De meeste wonen in een groot gebouw, aan een meer. Het heet het Uddeholms Hotell en het meer is niet echt zichtbaar. Tenminste, het is afgedekt met een dikke gladde laag. Je kunt er

op lopen, maar je glijd gemakkelijk uit. Verder is er hier een daar wat witte zooi. Daar kan je geweldig leuk mee spelen, maar ook dit is erg koud.

Ik slaap bij Loes en Erik op de kamer, gelukkig hebben ze een soort tent, een kamerbench noemen ze het, waar ik me wat in kan terugtrekken. Ik wordt af en toe nog een beetje zenuwachtig van Chaya, maar dat zal wel overgaan.

Een paar dagen later mag ik even los op het terrein. Tussen de hotelgebouwen en het meer ligt een groot grasveld (dat denk ik tenminste, want er ligt van die sneeuw op) en daar kan je heerlijk op rennen. Wordt je tenminste ook wat warm van, want zoveel spek heb ik niet op mijn lichaam. Als ik moe ben ga ik weer naar Erik. 's Nachts slapen we in het huis van Loes en Erik, een hotelkamer. Overdag zijn we de meeste tijd in het kantoor van het hoofdgebouw, waar het restaurant is. Dit is afgesloten met een klapdeurtje. Dan kennen ze me nog niet goed, zo'n deurtje is natuurlijk open te duwen. Eens op zoek waar al die lekkere geurtjes vandaan komen. Verdorie, daar zijn ze snel achter, ik schijn achter het deurtje te moeten blijven. Na een paar keer maakt Erik een haakje aan het deurtje, maakt het allemaal een stuk moeilijker. Het is een lekker groot kantoor, en voor het raam kan je goed in de gaten houden wie er allemaal langs komt. Zo tussen de middag komen er trouwens nogal wat mensen binnen. Zou het te maken hebben met die heerlijke geuren. Ze blijven een half uurtje en gaan dan weer. Eigenlijk is het raam te hoog om naar buiten te kijken. Dit wordt allemaal beter wanneer er een oude stoel komt te staan. Kan ik heerlijk op liggen en af en toe op naar buiten kijken. PG vind me geloof ik erg leuk, hij kan erg om me lachen. Tim komt vaak om me uit te laten. Kan hij zelf even een sigaret opsteken. Ik vind het prima, want er is niet zoveel plaats voor mijn blaas, en dan moet ik even een plas. Daarnaast doe ik alles snel, ook verteren dus een keer of vier per dag moet dat er ook uit.

De kou valt vies tegen. Chaya en Leslie zeggen dat ik met niet zo moet aanstellen. Dit is nog niets. Het jaar daarvoor was het veel kouwer.

In februari komen er allemaal mensen met snelle auto's. Het hele hotel zit opeens vol. Dit heet geloof ik de Swedish Rally. De meeste mensen zijn erg aardig, en het is gezellig druk. We maken lange dagen. Vanaf 's morgens vroeg tot diep in de nacht is er wel wat te doen. De mensen praten niet allemaal zweeds, of ik dat kan verstaan, maar er zijn ook Engelse, Ieren, Italianen, Finnen en ook een paar Nederlanders. De meeste mensen gaan vroeg weg, met koffie en broodjes, en komen aan het eind van de middag terug. Tussendoor zijn er weer andere, om wat te eten of te drinken. De hele dag rijden er van die lawaai auto's rond, en er zijn helicopters in de lucht. Ze zeggen dat het gelukkig is dat er sneeuw ligt, dat schijnt erbij te horen.

Loes is het meeste bij ons, de honden, op kantoor. Erik loopt de hele dag met gereedschap rond om dingen op te knappen, samen met Geert en Frits. Er is ook een avond muziek, PG speelt hier in mee. De band heet de Uvans Blues Band, en op een gegeven moment heeft Ruud ook een gitaar te pakken en die speelt ook mee.

Na een paar dagen is de Ralley weer over, en keert de rust weer terug.

Gelukkig wordt het al snel wat warmer, geen koude sneeuw meer aan mijn poten.